

Romarbrevet Kapitel 4. Övers och komm: Bo Giertz

Romarbrevet Kapitel 4 Också Gamla Testamentet vittnar om trons rättfärdighet (Rom 4:1–8)
Översättning

Vad kan vi nu lära av Abraham, vår jordiske stamfader? Om Abraham blev rättfärdig genom gärningar, då har han ju något att berömma sig av. Inte inför Gud! Vad säger Skriften? ”Abraham trodde Gud, och det tillräknades honom som rättfärdighet.” Den som har gärningar att åberopa, honom blir lönen tillräknad efter vad han har att fordra och inte av nåd. Men den som inte har några gärningar att komma med, utan tror på honom som gör den ogudaktige rättfärdig, han får sin tro tillräknad som rättfärdighet. Så prisar ju också David den människa salig som Gud tillräknar rättfärdighet utan gärningar:

Saliga de, vilkas överträdelser är förlåtna, de, vilkas synder är överskylda. Salig den man, som Herren icke tillräknar missgärning. Kommentar

Paulus sade nyss att trons rättfärdighet är något som lagen och profeterna (alltså Gamla Testamentet) vittnar om. Det är detta han nu vill visa.

Han börjar med Abraham, den stora portalfiguren i frälsningshistorien. Till honom såg alla judar upp som sin stamfader, beviset på att de var ett utvalt folk. Och nu kan Paulus citera Första Mosebok (15:6) som säger att Abraham trodde Gud, och att det var detta, som tillräknades honom som rättfärdighet. Paulus lägger vikt vid ordet ”tillräkna”. Det betyder att föra upp något på en människas konto. Det kan vara fråga om synder, som blir ”tillräknade”, så att man måste svas för dem. Det kan också vara fråga om Guds rättfärdighet, den som tillräknas oss när vi tror. Det var så Abraham blev rättfärdig. Å David talar om den rättfärdigheten, säger Paulus. Han prisar den människa, som Gud inte tillräknar synderna. Åberopar man sig på sina goda gärningar, då kan man inte hoppas på Guds rättfärdighet. Men man får den för intet, när man kommer tomhänt i tro ”på honom som gör den ogudaktige rättfärdig”. Paulus menar verkligen vad han säger. Gud gör den ogudaktige rättfärdig, icke den fromme, gode, ädle eller kärleksfulle. Han kommer längre fram att visa, att Gud låter oss alla förstå, att vi är ”ogudaktiga”, och att vi just då kan fatta och ta emot, vad vi får i Kristus.

Trons rättfärdighet beror inte av omskärnelsen (Rom 4:9–12)

Översättning

Gäller nu den saligprisningen bara de omskurna? Eller även de oomskurna? Vi säger ju: ”Tron räknades Abraham till rättfärdighet”. Hur blev den nu tillräknad? Medan han var omskuren? Eller var han oomskuren? Han var inte omskuren, utan alltjämt oomskuren. Omskärrelsens tecken fick han som bekräftelse på att han redan som oomskuren hade blivit rättfärdig genom tro. Så skulle han bli fader till alla omskurna, som kommer till tro och blir räknade som rättfärdiga, och fader till de omskurna, som inte bara är omskurna utan också vandrar i spåren av den tro som vår fader Abraham hade medan han ännu var omskuren. Kommentar

Men omskärnelsen? För en jude var den ju tecknet på att man hörde till Guds folk. Paulus svarar med att visa, att Abraham blev rättfärdig redan som oomskuren. Omskärnelsen fick han efteråt som bekräftelse. Därför är han nu en andlig fader till både omskurna (om de tror) och omskurna (också under förutsättning att de tror).

Inte heller lagen ger rättfärdighet, utan endast tron (Rom 4:13–25)

Översättning

Det var nämligen inte genom lagen som Abraham och hans säd fick löfte om jorden som sin arvedel, utan det var genom trosrättfärdigheten. Om de som håller sig till lagen vore arvingar, då hade tron gjorts om intet och löftet satts ur kraft. Vad lagen för med sig är ju Guds vrede; där ingen lag finns, där kan den inte heller överträdas.

Därför fick det ske av tro, för att nåden skulle gälla, så att löftet skulle stå fast för alla hans avkomlingar, inte bara de som räknas lagens folk, utan också de som tror som Abraham, han som är fader till oss alla. Det står ju skrivet: ”Till fader för många folk har jag utsett dig.” Det blev han inför den Gud han trodde på, den Gud som ger liv åt de döda och kallar på det som icke är, som vore det till. Där inget hopp fanns, där hoppades han ändå och trodde att han skulle bli en fader för många folk, eftersom Gud hade sagt: Sådan skall din säd bli. Hans tro blev inte svagare därför att han såg, att hans kropp var förvissnad, hundraårig som han var, och att Saras moderliv var dött. Han tvivlade inte i otro på Guds löfte utan blev bara vissare i sin tro. Han gav Gud äran, fullkomligt viss om att vad Gud lovat, det var han också mäktig att uppfylla. Därför ”räknades det honom till rättfärdighet”. Men det blev inte skrivet bara om honom att ”det tillräknades honom”, utan de orden gäller också oss, vi som en gång skulle få oss tillräknat att vi tror på honom som från de döda uppväckte vår Herre Jesus, som utgavs för våra synders skull och blev uppväckt för vår rättfärdiggörelses skull. Kommentar

”Trosrättfärdigheten” beror nu inte heller av lagen. Paulus har sagt det förut, och nu visar han att det stämmer med vad Skriften säger om Abraham. Han fick löftet, att hela världen skulle bli hans arvedel. Den skulle besittas av hans efterkommande. Detta var den vanliga uppfattningen bland judarna. Den kan visserligen inte direkt utläsas ur Gamla Testamentet men utan betänkande accepterar Paulus den, eftersom han vet att Jesus är Messias och att allt har blivit honom underlagt. Han är uppfyllelsen av det löfte som gavs åt ”Abraham och hans säd”. Och det löftet gavs alldeles oberoende av lagen. Hade det varit bundet vid villkoret, att Abrahams arvingar skulle uppfylla lagen, så hade löftet varit utan värde. Paulus har ju redan visat, hur lagen ställer hela mänskligheten, också judarna, under vredesdomen. Lagen för oss inte närmare Gud. När lagen ännu inte fanns, var människorna åtminstone inte överträdare, som handlade tvärt emot lagens uttryckliga bud. Här finns ett ödesdigert sammanhang: lag – överträdelse – vredesdom. Men mot detta har Gud,

ända sen Abrahams dagar, ställt ett annat sammanhang, som Paulus samlar i orden: löfte – tro – nåd. Löftet var inte bundet vid några villkor. Det innebar att Abraham skulle bli en stamfader för många folk. Det löftet kunde tyckas orimligt, så gamla som Abraham och Sara då var. Men Abraham trodde på Gud. Och här får Paulus sagt något om Gud, som visar, hur han hela tiden tänker på den rättfärdighet som kommer av tron på Kristus. Abraham trodde mot all rimlighet på den Gud, som gör de döda levande och kallar på det som inte finns, så att det blir till. Så gjorde Gud, när han uppväckte Kristus. Och så gör han, när han ger liv åt oss som är andligen döda. Där vi inte har någon rättfärdighet, där tillräknar han oss en rättfärdighet som inte är vår. Att Gud skulle kunna göra mig till sitt barn, det kan tyckas orimligt för den som verkligen fått blicka in i sig själv och se sin egoism och sin ohelighet. Men Gud kan det. Genom Kristus har det blivit möjligt. För Kristi skull kan allt förlåtas. Det är detta löfte som tron griper om. Och i samma stund sker nådens under. Vi står rättfärdiga inför Gud.

Här finns alltså en parallell mellan Abrahams tro och vår. Vad som berättas om honom, det har sin tillämpning också på oss. Han är ”fader till oss alla”. Som kristna har vi rätt att tala om ”vår fader Abraham”. Redan i det löfte, som Abraham fick, fanns Kristus med. Abrahams tro var en tro också på ”såden”, Kristus, han som skulle komma. För oss är det en tro på den uppenbarade Kristus, på honom som dog för våra synders skull och stod upp igen för att komma till oss med rättfärdigheten från Gud.

Copyrightregler:

Bo Giertz är upphovsman till såväl översättning som kommentar,
Nedladdning och utskrift av såväl översättning som kommentar får endast ske för personligt bruk,
All övrig användning av såväl översättning som kommentar måste godkännas av rättsinnehavarna samt
Stiftelsen bibelskolan.com åtar sig att förmedla eventuella förfrågningar om vidare användning av översättning och/eller kommentar till rättsinnehavarna.

REGISTER:Nya Testamentet Romarbrevet